

БИЉАНА Т. ПЕТРОВИЋ

НОЋ

ПРИЧАЈ СА МНОМ

Причај са мном,
снежни облаци
скупљају се над градом,
све ће нас завејати снег,
сви ћемо се заледити у времену,
причај са мном,
позајми ми глас,
дај ми своје руке,
буди ја,
причај са мном,
знам да си ту негде,
ти си свемоћан
и имаш крила као анђео,
ти можеш да летиш као анђео,
ти можеш да стигнеш до мене,
ти можеш да ме нађеш.

Ноћ је глува,
у ноћи се скривају сабласти,
причај са мном.

Причај са мном,
распремићу простор
у којем су све ствари
попадале без реда,

направићу ред у космосу
у којем је затрпано место за смисао.

Причај са мном,
навући ћу засторе на прозорима
иза којих ми се кези ноћ.

Дођавола,
причај са мном,
ти можеш да ме нађеш
и да зауставиш време,
а дуга се већ разлила кроз бледо небо
и исцурила на земљу.

ТУНЕЛ

У овој тами
не смем да учиним
више ни корак сама,
можемо ли да пођемо даље заједно,
питама те по ко зна који пут
овог дана,
а знам да сам сама,
само не знам када си отишао,
ни да ли си уопште био ту.
Можемо ли да пођемо даље заједно,
питама те по ко зна који пут
овог дана,
неког другог дана
који личи на овај,
али има неко друго име,
као што сан о дугом летњем дану
има неко друго име
када утоне у ноћ без краја,
као што морска обала
у ноћи без краја
има неко друго име,
као што у бескрају ноћ без краја
има неко друго име,
као што румена пучина неба
има неко друго име
када се сунце
из пространства изнад облака
спусти до таласа
и утопи на заласку.

НЕ ПОСТОЈИМ

Не постојим,
не могу а да се не смејем,
коначно не постојим,
свуда око мене је тмина,
бескрајно пространство
васионе је ноћ,
не постојим,
ни под невидљивим сунцем,
ни међу сањивим звездама,
ја сам опсено растојање
од нигде
до никуда,
равна линија
између два ништавила,
време које се неприметно
окреће у круг
док човек не нестане,
ја сам одраз света
лишеног илузија,
округли месец
који је у твом сну био ти,
ја сам месец од папира
којег је у ноћ
из нечијег сна
однео ветар.

НОЋ

Осећам те, а не могу да те осетим,
као да смо из нечијег сна изашли.

Или смо из смрти изашли
па се још нисмо навикли на облике
и на топлину коже која греје као ватра.

Осећам те, а не могу да те осетим,
као да смо из живота изашли
и нашли се у смрти да скупимо све тренутке
расуте по нашем свету као из урни прах.

Осећам те, а не могу да те осетим,
као да си ти неко ко је од месечине,
а ја од камена који познаје једино мрак.

Осећам те као да смо се у прошлост вратили
и пронашли тамо себе како се нисмо мимоишли
за један корак, и два града,
оног дана у улици покривеној свелим лишћем.

Осећам те као да сам икада веровала Платону
у оне приче о људима који су испрва били цели,
а потекли су од Сунца, Земље и Месеца.

Само ме гледај да се сретнемо,
да могу да нас доведем у везу
која није од маште и облака,
него је чврста као мост што држи две обале.

Само ме гледај да се сретнемо,
да препознамо једно друго у овој тами
која се лепи за кровове и за небо.

Само ме гледај да се сретнемо
пре него што се забели ноћ.